

1

อาทอโร

กิปูกามายุก หมายถึง **ผู้บันทึกและเก็บรักษากิปู สิ่งประดิษฐ์**
โบราณของผู้คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณเทือกเขาแอนดิส เป็นหนึ่งในสิ่งที่ใช้
ในการบันทึกที่เก่าแก่ที่สุดของโลก สำหรับผู้คนแถบนั้นกิปูกามายุกจึง
เป็นตำแหน่งที่มีเกียรติมาก และในตอนนี้เจย์กำลังนั่งดื่มนมข้าวโพดอยู่
บนหน้าผา ณ จุดสูงสุดของสิ่งก่อสร้างที่มีชื่อเสียงที่สุดแห่งหนึ่งของโลก...
มาซูปิกซุ

ซี!

เสียงย่างเนื้อทำให้เจย์เหลือบมองเนื้อบนหินร้อน ซึ่งวางทับหลุม
ที่มีกองไฟอยู่ข้างใน เนื้อนั้นไม่ใหญ่มาก กลิ่นหอมก็ไม่เหมือนเนื้อแกะ
หรือเนื้อวัว ทำให้เจย์นึกถึงบทความที่เคยอ่านเกี่ยวกับวัฒนธรรมการกิน
ของผู้คนในแถบนี้ว่า อาหารเปรูถือเป็นอาหารที่มีความหลากหลายไม่แพ้
อาหารจีนหรืออาหารตะวันตกเลย เพราะผสมผสานทั้งวัฒนธรรมและ

วัตถุดิบที่หลากหลาย ยกตัวอย่างเช่นมันเทศ มันฝรั่ง มะเขือเทศ ข้าวโพด
ก็มีสายพันธุ์ท้องถิ่นเกือบหกร้อยสายพันธุ์แล้วในพื้นที่แถบนี้

ในส่วนของเนื้อสัตว์ที่นำมาทำอาหารก็ใช้เนื้อแกะ เนื้อหมู แต่เนื้อที่เป็นเอกลักษณ์และหาากินยากในพื้นที่แถบอื่นคือ เนื้อหนูตะเภา ที่ชาวเปอร์เซีย นิยม ถึงกับเลี้ยงคู่สัตว์ชนิดนี้ในฐานะสัตว์ที่เลี้ยงเพื่อกินกันเป็นธุรกิจเลยทีเดียว

อาหารพื้นเมืองจากเนื้อหนูตะเภาที่รู้จักกันดีคือกุกุย (Cuy) เป็นชื่อเดียวกับคำว่าหนูตะเภาในภาษาพื้นเมือง ซึ่งได้จากการเลียนเสียงร้องของมัน กุกุยเป็นหนึ่งในเครื่องสังเวยในพิธีกรรมพวยการณและก็มีเพียงคนชั้นสูงเท่านั้นที่รับประทานได้ มักจะเสิร์ฟพร้อมกับมันฝรั่งหรือข้าวราดซอสเผ็ด ถือเป็นหนึ่งในอาหารโภชนาการสูง

‘เนื้อนั้นคงไม่ใช่หนูตะเภาหรอกนะ’ เจย์สงสัยขณะมองเนื้อที่แปลกลิ้น

‘ใช่หรือไม่ เจ้าจะกินกับเขาหรือไม่’

‘ไม่อะ เราไม่ควรกินอาหารของคนแปลกหน้า’

‘จะพูดอะไรก็ดูของในมือด้วย’

เจย์ยิ้มแห้งให้ตัวเอง แล้วมองคนที่กำลังโรยผงเครื่องเทศลงบนเนื้อพลางถามว่า “เอ่อ...ที่นี่คืออาณาเขตของคุณใช่ไหมอะ”

อาเทอโร่หันไปมองมาสู่ปีกที่แสนเงียบสงบด้วยแววตาที่เจย์อ่านไม่ออก ก่อนจะพูดว่า

“ได้แผนที่แห่งการถือกำเนิดของข้ามาได้ยังไง”

“ผมได้รับมาจากเทพีบาสเตตครับ”

อาเทอโร่พยักหน้าแล้วหันมาพลิกเนื้อบนหินร้อนต่อ เจย์ไปไม่ถูกเลย เพราะอีกฝ่ายไม่ตอบทสนทนาที่เขาอุตส่าห์เปิดขึ้น แต่แล้วอาเทอโร่

กลับถามว่า

“เคยเข้าไปในอาณาเขตอื่นไหม”

“เคยครับ แต่เอ่อ...ผมไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่ปีศาจที่ดูแลในนั้น
เรียกเขาว่า ‘ท่านสวอร์น’ ”

“โอ้ คนอสซอสจันเหร่อ”

เด็กชายตาโตที่อีกฝ่ายเดาถูกว่าอาณาเขตของซีเทิลที่เขาเข้าไปคือ
ที่ไหน

“คุณเคยไปที่นั่นไหมครับ”

“ไม่เคย แต่เคยเจอสวอร์นคนนั้นครั้งหนึ่ง”

“แล้วรู้ชื่อไหมครับ” เจย์ถามอย่างกระตือรือร้นเพราะเขาก็อยากรู้
ประวัติเจ้าของอาณาเขตคนนั้น

อาเทอโรเงยหน้าขึ้นสบตาเด็กชายแล้วยิ้ม “ถ้าเขาอยากให้เจ้ารู้
เขาคงบอกตัวเอง”

เจย์ถึงกับยิ้มค้างแล้วยกนมข้าวโพดดื่มแก้เซ็งที่ตัวเองเหมือนโดน
แกล้ง

อาเทอโรเห็นท่าทางของเด็กชายก็ยิ้มพลาบเปลี่ยนเรื่องว่า “รอบ
ตัวเจ้าไร้ซึ่งกลิ่นของซีวิต แต่กลับมีสปีริตที่แข็งแกร่งคุ้มกันมากมาย แสดง
ว่าเจ้าฝึกเวทมนตร์มากกว่าหนึ่งศาสตร์ ไม่กลัวตายจันเหร่อ”

“พอดีมันจำเป็นนะครับ” เจย์ตอบอย่างไม่ปิดบัง

“จำเป็นขนาดไหน”

เจย์ก้มมองนมข้าวโพดในมือพลาบตอบว่า “ผมไม่ยากทอดทิ้ง
เพื่อนสนิทให้อยู่บนโลกน้อยอย่างเดียวดาย”

อาเทอโรซ่อนตาขึ้นมองในจังหวะที่เจย์ละสายตาจากแก้วนมพอดี
แววดตาของเขาแสดงออกชัดเจนว่าประหลาดใจ เจย์จึงเอ่ยต่อ

“แค่พวกเขามีร่างวิญญาณ พวกเขาก็จะได้ไปต่อ”

“แต่เจ้าจะไม่ได้ไปต่อ”

มูมปากของเจียยกขึ้น “มันก็ได้ลิ้นห้วงขนาดนั้นนี่ครับ”

อาเทอโร่หันไปใช้ที่ค้ำพลิกฝักข้าวโพดกลางพุดว่า “อายุยังน้อย แต่กล้าหาญดี”

เจียยิ้มรับคำชม แต่รอยยิ้มนั้นก็ค้างไปเมื่ออาเทอโร่เอ่ยต่อว่า

“เปลวไฟวิญญาณ...ทรายแห่งชีวิต แค่อสองสิ่งนี้ทำให้พวกเขาได้ไปต่อกี่จริง แต่ก็ทำให้พวกเขาตกอยู่ในความเสี่ยงเหมือนกัน เพราะนับตั้งแต่นั้นพวกเขาจะไม่ได้ตัวตนอีกต่อไป”

ดวงตาของเจียสั่นไหว ความจริงที่ว่ามีเนโครแมนเซอร์มากมายอยากทำพันธสัญญากับเอเทมมูนั้นไม่อาจเปลี่ยนแปลง ก่อนหน้านั้นพวกกิดิมตัดปัญหานี้ด้วยความสามารถในการผสานกับธรรมชาติจนไม่มีใครรับรู้ถึงตัวตน และไปไหนมาไหนอย่างไร่องรอยได้ แต่หลังจากที่ได้รับทรายแห่งชีวิต แม้แต่กิดิมที่ไร้รูป ไร้สี และไร้กลิ่น เจียก็ยังรับรู้ถึงน้ำหนักของร่างวิญญาณอีกฝ่ายได้

“ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ทำพันธสัญญากับผมแล้วนะครับ”

ดวงตาของอาเทอโร่ทอประกายพอใจ แต่เสียงที่ตอบกลับมา ยังคงเรียบเรื่อย

“เรื่องนั้นฆ่าเจ้าก็พอแล้วไม่ใช่เหรอ”

เจียเบิกตากว้างอย่างจนปัญญาที่จะเถียง

“เพียงเจ้าตาย พวกเขาก็จะเป็นอิสระ ถ้าข้าเดาไม่ผิด ตอนนี้นักานอกศาสตร์เนโครแมนซิ่งคงพัฒนาไปมากพอที่จะหาวิธีบังคับดวงวิญญาณให้ทำพันธสัญญาแล้วใช่ไหมละ คราวนี้ก็ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นว่าเมื่อไรพวกเขาจะถูกจับ”

“คุณต้องการจะพูดอะไรกับผมกันแน่ครับ” เจย์เอ่ยขึ้นด้วยสีหน้า
จริงจัง

อาเทอโรยกมูมปากขึ้น

“เจ้าตั้งใจจะเดินบนเส้นทางนี้ไปไกลแค่ไหนล่ะ”

เจย์เลิกคิ้วก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ผมจะเป็นผู้วิเศษ”

อาเทอโรชะงักมือที่ถือไม้ค้ำแวบหนึ่ง ก่อนจะคืบเนื้อขึ้นมาวาง
บนจานแล้วเอ่ยว่า

“มีความตั้งใจดี”

“กิตติมบอกว่าคุณเป็นเจ้าของอาณาจักรแห่งเลือด แถมยังสามารถ
สร้างแผนที่แห่งการถือกำเนิดได้ แสดงว่าคุณต้องเป็นซีเทลที่เก่งมาก
ใช่ไหมครับ”

“ก็คงอย่างนั้น”

เจย์ขึงใจขณะมองคนที่ตอบคำถามอย่างไม่ใส่ใจ เมื่อตัดสินใจได้
แล้วว่าควรจะทำอะไร เด็กชายก็ถามว่า

“ถ้าอย่างนั้นคุณสอนโฮโนรุสุสให้ผมได้ไหม”

ไม่เพียงอาเทอโรจะประหลาดใจ แม้แต่เหล่าเอเทมูที่วางแผนจะ
ให้อาเทอโรรับเจย์เป็นลูกศิษย์ก็อดประหลาดใจไม่ได้

ดูเหมือนเจย์จะมีสัญชาตญาณที่ดีมาก เด็กคนนั้นไม่รู้อะไรเกี่ยวกับ
จะเกิดขึ้นหลังจากที่เอเทมูทั้งห้าได้ทำพันธสัญญาและตอบรับทราญแห่ง
ชีวิตด้วยซ้ำ แต่เขารู้ว่าแม้จะมีคาร์เนจสอนพื้นฐานโฮโนรุสุสให้ แต่สุดท้าย
ก็ต้องมีซีเทลที่เก่งกาจคอยแนะนำอยู่ดี

“ไม่เคยได้ยินหรือว่าพอมดขาวไม่รับลูกศิษย์”

“พวกเขาพูดว่าส่วนใหญ่ แสดงว่ายังมีพอมดส่วนน้อยที่สอน

คุณเองก็ดูไม่เหมือนคนที่ชอบทำตามคนส่วนใหญ่ ดังนั้นสอนผมได้ไหมครับ”

“ตรรกะอะไรของเจ้าเนี่ย”

เจย์ยิ้มเป็นพลาทโซฆณาตัวเองว่า “ผมเก่งมากเลยนะครับ เรียนรู้เร็ว ตั้งใจจริง ไม่เคยบ่นที่ต้องฝึกด้วย กิติมยังชมผมเลย”

‘ข้าไม่เคยชม’

‘เอาน่ากิติม ตามน้ำไปตามน้ำ โซฆณานะเกินจริงนิดหน่อย ไม่มีใครว่าหรอก’

‘เฮอะ!’

“นี่ๆ ก็จริง อายุเท่านี้แต่สำเร็จศาสตร์ไปแล้วหลายศาสตร์ ถ้าเป็นเจ้าก็พอจะพูดอวดได้อยู่หรอก” อาเทอโร่เอ่ยขณะเริ่มกินอาหารของตัวเองโดยไม่สนใจเด็กชายที่จับจ้องเขาอยู่

‘กิติม ที่บอกว่าซีเทลเป็นพวกประหลาดนี้ ประหลาดขนาดไหน’

‘เกินคำบรรยาย’

พอฟังอย่างนั้นเจย์ก็กังวล แต่ยังปลอบใจตัวเองว่า

‘ต่อให้ในหมู่คนประหลาดก็คงมีคนที่ปกติบ้างแหละน่า’

‘คิดอะไรของเจ้า’

‘ก็เขาดูไม่เห็นเหมือนคนประหลาดเลย ยังเลี้ยงนมข้าวโพดจั่นด้วย’
เจย์แย้ง

“จริงๆ คนที่เข้ามาที่นี่ได้ส่วนใหญ่ข้าก็จะรับเป็นลูกศิษย์อยู่แล้ว”

“จริงหรอครับ ดีจัง ไซ่แล้วๆ คนโบราณเขาพูดว่าไงนะ ได้เจอกันถือเป็นพรหมลิขิตหรือเปล่า”

‘นั่นมันใช้กับคนรัก’ ซีโรแย้งในใจ

เจย์เลยรีบเปลี่ยนว่า “ไม่สิๆ ปู่เถาพูดว่าเมื่อได้พบเจอย่อมถือเป็น

วาทสนา ว่าแต่ ที่ว่าส่วนใหญ่ได้เป็นลูกศิษย์แล้วส่วนน้อยล่ะครับ เขามาทำอะไร”

“ตาย”

เจย์ผงะขณะที่อาเทอโรซีไปทางทิศทางหนึ่งซึ่งเป็นเส้นทางลงจาก มาซูปิกชู

“ภูเขาแห่งนี้เป็นเพียงทรัพย์สินชิ้นหนึ่งของจักรพรรดิอินคา แต่ห่างออกไปจากที่นี้ยังมีเมืองที่เป็นฐานที่มั่นสุดท้ายของชนเผ่าอินคา”

“คุณหมายถึงเมืองวิลกาบัมบา ที่นักวิชาการเชื่อว่ามีขุมทองซ่อนอยู่นะเหรอครับ” เจย์อุทาน

“มีความรู้ดี”

‘ไม่ได้อยากได้คำชมสักหน่อย อยากได้คำตอบ’ เจย์ค่อนข้างแสบอยู่ในใจ

ไฮแรม บิงแฮม ต้องการค้นหาเมืองที่สาบสูญ ในตอนแรกที่เขาพบ มาซูปิกชู เขาคิดว่ามันคือเมืองวิลกาบัมบา...ที่มั่นสุดท้ายของชาวอินคา ข้อสรุปนี้ไม่มีใครโต้แย้งอยู่เกือบห้าสิบปี จนกระทั่งนักสำรวจชาวเปรูชื่อ อันโตนิโอ ซานตันเดอร์ คาเซลลี (Antonio Santander Caselli) ไปสำรวจเมืองที่ชื่อ เอสปริตู ปัมปา และมีความเห็นที่สอดคล้องกับบิงแฮม แต่แตกต่างจากความเห็นของ จีน ซาวอย (Gene Savoy) สำรวจชาวอเมริกัน ในช่วงเวลาเดียวกันที่ระบุฐานที่มั่นสุดท้ายของชาวอินคาตั้งอยู่ที่ เอสปริตู ปัมปา

วิลกาบัมบา (Vilcabamba) แปลว่า ที่ราบศักดิ์สิทธิ์ ส่วน เอสปริตู ปัมปา (Espiritu Pampa) แปลว่า ที่ราบแห่งจิตวิญญาณ ตั้งอยู่ห่างจาก มาซูปิกชูที่เคยเชื่อว่าเป็นวิลกาบัมบาประมาณสามสิบห้ากิโลเมตร ซึ่งการยืนยันตำแหน่งของเมืองเอสปริตู ปัมปานี้ทำให้ทุกคนตั้งคำถามเรื่อง

ทองคำของชาวอินคาตื่นเต้น แต่ก็ต้องผิตหวังไปตามๆ กันเพราะบริเวณนี้มีเพียงซากปรักหักพังเท่านั้น

ทองคำหายไปไหน ไม่มีใครรู้ และเจย์ก็ไม่อยากรู้ เพราะการคงอยู่ของกึ่งภูมายุคตรงหน้าเป็นหลักฐานที่ชัดเจนแล้วว่า ทองคำเหล่านั้นจะไม่มีวันตกเป็นของผู้อื่นตลอดกาล

“แสดงว่าถ้าเป็นคนที่ไม่ได้มาหาเหมืองทอง คุณก็จะรับเป็นลูกศิษย์ใช่ไหมครับ” เจย์กัดไม่ปล่อย

“ก็ต้องดูว่าก่อนที่จะจะต้องออกจากที่นี่ เจ้าผ่านการทดสอบหรือเปล่า”

เจย์เลิกคิ้วแล้วก้มลงมองอก ครั้งที่แล้วเขาเปิดประตูไปคนอสซอสด้วยการถอดความจากอักขระบนแผนที่แห่งการถือกำเนิดทั้งห้าแผ่น แต่ครั้งนี้เขาเดินทางผ่านแผนที่แห่งการถือกำเนิดที่ถึงกำหนดพร้อมใช้และตั้งแต่เข้ามาก็ไม่ได้รับสัญลักษณ์หรือของอะไรที่เป็นตัวกำหนดเวลาเหมือนครั้งก่อน เด็กชายจึงคิดว่าที่นี่จะไม่มีกำหนดเวลา

“ที่นี่มีการกำหนดเวลาด้วยหรือครับ”

“ไม่มี”

“อ้าว...”

“อาณาเขตของข้า กฎก็คือข้า”

ถ้ายกมือเกาะหัวได้ เจย์คงทำไปแล้ว ตอนนี้องที่เจย์เริ่มเชื่อแล้วว่า ผู้ศึกษาศาสตร์ไฮโนรุซุสเป็นคนประหลาดจริงๆ

“แล้วอย่างผมนี้สามารถอยู่ในอาณาเขตของคุณได้นานแค่ไหน”

อาเทอไรไม่ตอบคำถามของเจย์ในทันที เขากินอาหารจนหมด เก็บของเรียบร้อยแล้วลุกขึ้น เจย์รีบดูตามพลางมองอาเทอไรที่สูงตัวยามาเข้ามาแล้วยื่นสายจูงให้เขา พอเด็กชายรับสายจูงนั้น บนสายจูงก็ปรากฏ

ตัวอักษรที่บัน

ต้นเดือนที่แล้วคาร์เนจเริ่มสอนให้เขาเทียบตัวอักษรที่บันกับตัวอักษรภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นเขาก็ทำแบบฝึกหัดเทียบตัวอักษรมาตลอด ดังนั้นพอตั้งใจมองสมองของเจย์ก็ถอดความตัวอักษรที่บันชุดนี้ได้ว่า

*They can conquer who believe they can.*¹

พวกเขาจะเป็นผู้ชนะเมื่อเชื่อว่าสามารถคว้าชัยชนะได้

‘เหมือนฉันเคยเห็นข้อความนี้ที่ไหนเลย’

‘แน่สิ เพราะมันเป็นแก่นแท้ของโลกนี้ ไม่ว่าที่ไหนบนโลกก็ล้วนมีคำพูดแบบนี้ซ่อนอยู่ในนั่นทั้งนั้น’

เจย์ขมวดคิ้วก่อนจะพึมพำกับตัวเองว่า “...all things are possible to the one who believes...ในคัมภีร์ไบเบิลก็พูดเรื่องนี้เหมือนกัน”

ไม่มีคำยืนยันจากกิตติม และเจย์ก็ต้องเงยหน้ามองอาเทอโร่ที่เอ่ยขึ้นว่า

“ลองไปเที่ยวหน่อยไหม”

“เที่ยว?”

ดวงตาของอาเทอโร่ทอประกาย

“ไปเที่ยว...อนาคต”

เจย์ยังไม่ทันได้ตอบรับ สมองของเขาก็ถูกจู่โจมด้วยภาพเหตุการณ์มหาศาลจนเด็กชายกรีดร้อง

“อ้าก!”

“เจย์!”

¹ ข้อความของ Virgil กวีชาวโรมัน มีชีวิตอยู่ในช่วง 70-19 ปีก่อนคริสตกาล

เอเทมมูทั้งห้าปรากฏตัวขึ้นมาล้อมตัวเจย์ แต่บาร์เรียร์สีแดงกลับพุ่งออกมาจากสายจูงแล้วหุ้มตัวเจย์พร้อมกับกันเหล่าเอเทมมูออกไป

“อาเทอโร่!” โพรเทียหันไปตะคอกใส่ที่เหลชราที่ยืนมองเจย์ลอยตัวอยู่เหนือหลังตัวยามา เด็กชายขดตัวพลงกอดตัวเองไว้ และแสดงออกถึงความเจ็บปวดชัดเจน แม้เสียงกรีดร้องของเจย์จะถูกบาร์เรียร์ที่หุ้มตัวเขาเก็บกักไว้หมดก็ตาม

“พวกท่านไม่คิดว่าใจดีกับเด็กคนนีไปหรือ”

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่เจ้าจะมาตัดสิน” เนโรตอบเสียงเย็น

อาเทอโร่จึงหันไปสบตากับกิติมแล้วคลี่ยิ้ม “ท่านเองก็คิดอย่างนั้นหรือ”

กิติมสบตาอาเทอโร่โดยไม่หันกลับไปมองเจย์ ทั้งสองสบตากันนิ่งสุดท้ายกิติมก็ยกขาขึ้นนั่งขัดสมาธิพลงกอดอก เหล่าเอเทมมูที่เห็นการกระทำของกิติมก็พากันข่มความโกรธและหายตัวไป

“น่าสนใจจริงๆ”

กิติมลืมหันแล้วเหลือบไปมองคนพูด

อาเทอโร่จึงเอ่ยต่อว่า

“เด็กคนนี้ได้ทำให้สปีริตเอ็นดูเพราะเขาเป็นอัจฉริยะ แต่เพราะเป็น ‘เขา’ พวกท่านถึงได้เอ็นดู ช่างหายาก...หายากจริงๆ” ประโยคสุดท้ายนั้นอาเทอโร่เอ่ยพร้อมกับทอดตามองไปไกล

ฟiep! วืง!

เสียงสายลมสะบัดทำให้อาเทอโร่หันมามองข้อความที่สรวงขึ้นด้วยผงสีน้ำตาลทอง

‘อย่าล้าเส้นให้มันมากนัก เจ้าคนใกล้ตาย’

“หึๆ ข้าหรือเด็กคนนี้นั่นละ”

ดวงตาที่นิ่งสงบของกิตติมดูเคร่งขรึมขึ้น ขณะที่อาเทอโรเอ่ยต่อว่า

“ท่านรู้ดี ท่านรู้มาตลอด เหมือนกับที่ท่านเลือกเขา คนสองคนที่มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาที่ย่างกันหลายร้อยปี แต่กลับมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นคือ...อายุสั้น”

ติง!

แรงกดดันมหาศาลที่แผ่ออกจากตัวกิตติมตรงเข้าปะทะกับบาร์เรียร์ ป้องกันสี่เหลี่ยมของอาเทอโร ขณะที่สีหน้าของเจ้าของพลังทั้งสองยังคงนิ่งสงบ

“จะเป็นผู้วิเศษ ต้องการเป็นผู้วิเศษ และจำเป็นต้องเป็นนั่นแตกต่างกัน เด็กคนนี้ก็แค่ไม่รู้เท่านั้นว่าหนทางที่เขาเลือกเดินจะต้องผ่านอะไรบ้าง วันนี้หากข้าไม่ทำให้เขารู้ว่าเขาจะต้องผ่านอะไร ต่อให้ท่านอยากให้เขาเดินบนเส้นทางนี้แค่ไหน เขาก็ไม่มีทางเดินไปถึงหรอก”

แรงกดดันมหาศาลจากกิตติมสลายไป พร้อมกับที่เอเทมมูแห่งผืนดินหันหน้ากลับไปมองเด็กน้อยที่ค่อยๆ ทิ้งตัวลงบนหลังตัวยามา แขนทั้งสองของเจย์พาดลำคอสัตว์พาหนะดั้งเดิมของดินแดนแถบนี้ ใบหน้าที่ซบซนชุ่มเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา ไม่นานมือข้างที่รับสายจูงตัวยามาที่ดูไร้เรี่ยวแรงจนเกือบจะปล่อยสายจูงนั้นทิ้งก็กำแน่นอีกครั้งราวกับต้องการต่อต้าน

มุมปากของกิตติมที่มองภาพนั้นยกขึ้นพร้อมกับตัวอักษรชุดใหม่ที่ปรากฏขึ้นว่า

‘โลกใบนี้ไม่มีอะไรที่เหมือนกัน ทุกคนมีทางเลือกของตัวเอง นั่นคือสิทธิพิเศษเพียงหนึ่งเดียวที่โลกมอบให้มนุษย์อย่างเท่าเทียม’

อาเทอโรมองชุดตัวอักษรทั้งหมดนิ่งนานก่อนจะถอนหายใจ

“ก็ต้องดูว่าเมื่อเขาสิ้น ทางที่เขาเลือกยังจะเป็นเหมือนเดิมไหม”

ความเจ็บเกิดขึ้นบนยอดผาที่สูงที่สุดของมาซูปิกชู กิติมเฝ้ามอง
 เจย์ที่นอนสลบไสลด้วยแววตานิ่งสงบ ท่ามกลางแสงอาทิตย์อันเจิดจ้าจน
 บ่ายคล้อยแล้วมืดค่ำ อาทอไร้ก่อกองไฟขึ้นและเริ่มทำอาหาร กลิ่นหอม
 ของซूपที่กำลังเดือดโชยไปทั่วบริเวณ

ในตอนท้องฟ้าเต็มไปด้วยดวงดาวเปลือกตาที่บวมซ้าก็ค่อยๆ
 เปิดขึ้น กิติมที่นั่งหลับตานิ่งมาตลอดก็ลืมตา หนึ่งคนหนึ่งเอเทมมูสบตา
 กัน แล้วเจย์ก็เอ่ยด้วยเสียงอันแหบพร่าว่า

“ท่านกิติม”

2

อนาคต

“ท่านกิติม”

กิติมไม่ตอบรับเสียงเรียกนั้น กลับเป็นคนเรียกเสียงเองที่เอื่อยด้วย
รอยยิ้มอันอ่อนเพลีย

“เด็กคนนี้เข้มแข็งมาก”

คนพูดพูดจบก็หลับตาลงแล้วนิ่งไปนาน แต่กิติมยังไม่คิดจะเข้าไป
ตรวจดูอาการของเจย์ อาเทอโร่ที่กำลังตักซूपใส่ชามเงยหน้ามอง ไม่นาน
เสียงของเจย์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ผมชนะ”

ฟู!

สายลมวูบหนึ่งพัดใส่หน้าจนปอยผมของเจย์ปลิวสะบัด นั่นทำให้
เจย์ที่ยังหลับตาหัวเราะในลำคอ

“เจ้าชนะอะไร” อาเทอโร่ถามแทนเหล่าเอเทมูที่ไม่คิดจะเปิดบท

สนทนา

“เด็กคนนี้ทำสำเร็จ หาร่างของพวกเขາเจอและพวกเขาก็ยอมทำพันธสัญญากับเขา”

“เด็กคนนี้...” แววดาของอาเทอโร่ทอประกายสงสัยขึ้นแวบหนึ่ง ก่อนจะเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ แล้วหันไปหาภิติมพลางถามเพื่อความแน่ใจว่า “จาคอบ สเปนเซอร์?”

ภิติมไม่ตอบ เป็นจาคอบที่ตอบเอง

“ครับ ท่านคือ...”

อาเทอโร่หันมามองดวงตาที่ให้ความรู้สึกแตกต่างจากเด็กชายที่โฆษณาตัวเองเพื่อให้เขาได้รับเป็นศิษย์ราวกับคนละคน ตอนแรกอาเทอโร่แปลกใจกับท่าทางนิ่งเฉยของภิติม และยิ่งแปลกใจกับลักษณะการพูดของเจย์ แต่เขาคิดว่าเป็นเพราะเด็กชายยังปรับตัวไม่ได้หลังเพิ่งผ่านการเดินทางอันยาวนานมา แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่าไม่ใช่

“ความทรงจำของวิญญาณและยังเป็นของจาคอบคนนั้น หึๆ เจย์ สก็อต ช่างเป็นเด็กที่น่าสนใจจริงๆ”

จาคอบไม่ใส่ใจคำพูดของอาเทอโร่สัก แต่เขาก็ยังมองอาเทอโร่อย่างสนใจแล้วถามว่า

“ท่านเป็นใครครับ”

“เจ้าไม่รู้กฎของพ่อมดเหรอ”

คำถามนั้นทำให้คนถามหนึ่งก่อนจะเปลี่ยนคำถามว่า

“เป็นซีเทลเหรอครับ”

“ใช่”

“แล้วที่นี่คือ...”

“มาซูปิกซุ”

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็คือ อาเทอโร ซีเทลคนแรกของทวีปอเมริกาใต้ที่ได้ครอบครองน้ำแห่งไฮโนรุส”

อาเทอโรจะงักมือที่ฉีกเนื้อแกะอย่างอย่างดีแล้วเหลือบมองคนที่ใดสถานะของเขาได้ทันที่พลางยกยิ้ม

“ว่ากันว่า จาคอบ สเปนเซอร์ เป็นเด็กที่เกิดในฤกษ์แห่งพงไพรที่คลั่งไคล้การศึกษาเวทมนตร์ ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ยอมเป็นพอมด แถมยังกระทำผิดมหันต์โดยทำลายสมดุลงานเวทมนตร์ ดูท่า ความรู้เกี่ยวกับพอมดของเจ้าจะมากมายกว่าที่ข้าคิดไปมากเลยทีเดียว”

จาคอบดันตัวให้นั่งบนตัวยามา ขณะที่เขาจะก้าวลงมา อาเทอโรก็เอ่ยขึ้นว่า

“อย่าลงมาจะดีกว่า เจ้าไม่ใช่เขา และข้าไม่เคยอนุญาตให้คนที่ไม่ได้รับเชิญเหยียบดินแดนของข้ามาก่อน”

จาคอบได้ยินแล้วก็ได้แต่ยิ้มอย่างจกใจลงหันไปมองมือที่กำลังส่ายบังเหียนก่อนจะปล่อยมือ ความซาเนื่องจากการกำมือจนแน่นมาเป็นเวลานานทำให้เขาขยับมือไปมาพลางเอ่ยว่า

“ผมแค่จำได้ว่าวิหตุตถึงท่านอยู่สองสามครั้ง ว่ามีซีเทลที่เก่งมาก ๆ อยู่คนหนึ่งที่นี่ จึงเดาว่าเป็นท่าน อืม ท่านกำลังจะสอนเจย์ใช้ไฮโนรุสจันหรือครับ”

“ถ้าเขาผ่านการทดสอบของข้าละนะ”

จาคอบนิ่งหลายวินาทีก่อนจะคลี่ยิ้ม “ถ้าอย่างนั้นเขาก็คงผ่าน”

อาเทอโรไม่ตอบรับหรือปฏิเสธคำคาดการณ์นั้น เพราะเขาเริ่มกินอาหารเย็นอย่างเอร็ดอร่อย จาคอบเห็นอีกฝ่ายไม่ต้องการจะพูดกับเขา จึงหันมาหาภิติม มองอยู่นานก็เอ่ยว่า

“เด็กคนนี้น่าได้ดีกว่าที่ผมคิดเสียอีก”

“อย่าเทียบกันเลย เพราะเขาไม่เหมือนเจ้า” เนโรเอย์เมื่อปรากฏตัวขึ้น

โพธิ์เทียบที่ปรากฏตัวตามมาติดๆ จึงเอ่ยเสริม “และอย่างน้อยเขารู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่”

จาคอบยิ้มรับ “นั่นคือจุดสำคัญไม่ใช่หรอ หากเขาอ่อนด้อยเหมือนผม ภารกิจนี้คงไม่มีวันสำเร็จแล้ว”

“เจ้าไม่คิดจะมอบส่วนที่สี่ให้พวกเราตั้งแต่แรกอยู่แล้วไม่ใช่หรอ” ซีโรถามพร้อมกับปรากฏตัวตรงหน้าเด็กชาย แล้วสบตาจาคอบอย่างค้นหา

จาคอบไม่หลบตา แถมยังตอบด้วยรอยยิ้มว่า “ถ้าผมแพ้ย่อมต้องนำมันออกมาเปิดเผย”

“ค้อนของแม่มด เป็นเพียงตำราที่บิดเบือนจาก ตำราไม้พายของแม่มด ที่เขียนขึ้นโดยพ่อมดชาวแอตแลนติส ไม่ว่าจะได้อ่านส่วนที่สี่หรือไม่ มันก็เป็นแค่ตำราปลอมที่ถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด แล้วพวกเจ้าจะอยากอ่านมันไปทำไม” อาเทอโรถามขณะยกขวดบิสโก² ขึ้นดื่ม

“เจ้าเคยอ่านหรอ” ซีโรหันมาถาม หากนับตามอายุ อาเทอโรอายุน้อยกว่าเหล่าเอเทมมู แต่เพราะทวีปอเมริกาได้เป็นพื้นที่สุดท้ายที่พบอารยธรรมเวทมนตร์ของชาวแอตแลนติส อาจเป็นไปได้ที่อาเทอโรจะเคยอ่านตำราเล่มจริง

“มันเขียนด้วยภาษาแอตแลนติส ถึงข้าอยากอ่านก็ไม่ใช่ว่าจะอ่านได้” อาเทอโรตอบ

---

² บรันดีจากภูมิปัญญาท้องถิ่นในอเมริกาใต้ ไม่มีสี หรืออาจมีสีเหลืองอ่อนและเข้มข้นจากน้ำองุ่น จากนั้นนำไปบ่มต่อในถังดินเหนียว นับเป็นความภาคภูมิใจของชาวเปรูเลยทีเดียว

“แต่ท่านรู้ใช่ไหมว่ามันอยู่ไหน” จากคำถาม

อาเทอโรห์รีตามองแล้วทำเพียงยิ้ม

จากตอบรู้ได้ทันทีว่าอาเทอโรห์จะไม่ตอบคำถามนี้ เขาจึงพูดว่า

“ค้อนของแม่เมด ไม่ได้เป็นตำราปลอมธรรมดา แต่มันคือตำราที่เขียนขึ้นเพื่อก่อสงครามและใช้ก่อเหตุไปแล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นของปลอมหรือไม่ มันได้ทำร้ายคนไปแล้ว”

“แล้วมันก็ถูกทำลายไปแล้ว เจ้าที่ควรเดินทางไปยังโลกหน้าเพื่อก้าวสู่ชีวิตใหม่ทำไมยังยึดติดกับมัน” อาเทอโรถาม

“แล้วท่านล่ะ ทำไมจึงยังอยู่ที่นี้”

พอโดนย้อนถามอย่างนั้นอาเทอโรห์ก็ทำเพียงกระดกขวิดปัสโกขึ้นดื่มอีกครั้ง ขณะที่จากตอบพูดต่อว่า

“ไม่ว่าท่านหรือข้า พวกเราล้วนยังคงอยู่เพื่อจัดการเรื่องที่กำลังค้างที่สำคัญ...ดูเหมือนพวกเราจะต้องหวังพึ่งเด็กคนนี้ทั้งคู่ด้วย”

อาเทอโรห์รีตามองจากคอบก่อนจะเหลือบไปมองกิติมแล้วเอ่ยว่า

“ท่านคิดว่าไง กิติม”

หลังจากนั่งนิ่งฟังคนอื่นมานาน กิติมก็ขยับมือจนเกิดเป็นคำพูดว่า

‘กลับไปซะ’

จากตอบยิ้ม

“จริงด้วย ผมอยู่นานเกินไปแล้ว สมอลของเด็กคนนี้อาจรับไม่ไหว”

“รู้ดีแล้วยังออกมา ตอนนี้เจย์สำเร็จศาสตร์ถึงสามศาสตร์แล้ว เจ้าไม่รู้หรือไม่ว่าการที่เจ้าออกมาทำให้เขาตกอยู่ในความเสี่ยง” ซีโรเอ่ยเสียงเครียด

คนโดนดยุกมือทาบอกแล้วยิ้มอ่อน “ผมรู้ เขาเก่งมาก แต่ก็เสี่ยง

มากเช่นกัน แต่ผมไม่ได้อยากออกมาเสียหน่อย”

“หมายความว่ายังไง เจย์เป็นอะไร” แอนนิมอสที่ซ่อนตัวอยู่ตลอดปรากฏขึ้นแล้วพุ่งเอามือมาแตะหน้าผากของเด็กชาย ทำทางเป็นห่วงนั้นทำให้จาตอบคลี่ยิ้ม

“เขาแค่เหนื่อย ผมดีใจที่พวกท่านห่วงเขา”

“เจ้า!”

จาตอบหัวเราะก่อนจะค่อยๆ หลับตาลงแล้วร่างของเจย์ก็พุบลงกับหลังตัวยามาอีกครั้ง หลับไปอีกเกือบห้านาที เปลือกตาของเด็กน้อยจึงเปิดขึ้นซ้ำๆ เมื่อสติสัมปชัญญะค่อยๆ กลับมา เด็กชายก็เริ่มตัวสั่นมากขึ้นและมากขึ้นจนไม่อาจเก็บอาการไว้ได้

“ฮึก ฮือ กิติม กิติม”

เสียงร้องไห้สลับกับเสียงเรียกดังขึ้นอย่างน่าสงสาร เหล่าเอเทมมูต่างหันมามองหน้ากิติม ครั้งนี้เอเทมมูแห่งผืนดินไม่ได้นิ่งเฉยเหมือนเคย เอเทมมูร่างเล็กเคลื่อนตัวไปนั่งบนหัวแล้วตบมือลงไปเบาๆ

“อิม ไม่ต้องร้อง”

“ฉันเรียกกิติมตั้งหลายครั้ง กิติมไม่ตอบ แล้ว...ฮึก...ฮือ...พ้อ...พ้อกับแม่ ฮือ แง!”

หลังจากนั้นหนึ่งชั่วโมงเจย์นั่งร้องไห้อย่างหนักอยู่บนหลังตัวยามา เด็กชายไม่ได้พูดอะไรนัก เอเทมมูคนอื่นๆ ก็ไม่ได้ถามอะไร พวกเขาทำเพียงเคลื่อนตัวมานั่งตามตัวของเจย์แล้วรอสองสัปดาห์จนกระทั่งเด็กน้อยหยุดร้องไห้แล้วพูดขึ้นว่า

“ฉันฆ่าพวกเขาหมดเลย”

“เจ้าฆ่าใคร” โพรเทียถาม

“คนที่ฆ่าพ้อกับแม่” เจย์เอ่ยเสียงเบาหวิว ก่อนจะเงยไปเพราะ

กลิ่นสะอื้น แล้วพูดอีกครั้งด้วยเสียงสั่นเครือว่า “...ถึงอย่างนั้นก็ช่วยพ่อ กับแม่ไม่ได้ ช่วยไม่ได้...”

“เพราะอะไร” ซีโรถาม

เจย์มัมปากแล้วตอบเสียงเบาว่า “ด้ายประสานเอกภพของพ่อหมด...ไม่เหลือ ร่างกายของพ่อกับแม่ไม่เหลือแม้แต่เศษเสี้ยววิญญาณ”

“มันเป็นไปได้หรือ ไม่ใช่ใจเคยบอกหรือว่าต่อให้ตายตามอายุขัย บางทีสก็อตก็อาจจะหาทางจับคู่เส้นด้ายประสานเอกภพกับร่องรอยยังไม่ครบ” ซีโรแย้ง

เจย์ส่ายหน้า

“ฉันไม่รู้ แต่มันเป็นแบบนี้ พวกมันทำร้ายพ่อกับแม่ ตอนฉันไปถึง พ่อกับแม่ใกล้จะตายแล้ว ฉันจะช่วยก็ไม่ได้...ทำไม่ได้”

“ทำไมทำไม่ได้” โฟร์เทียถามเสียงหึ่ม

“ไม่รู้ ฉันเห็นแค่ว่าฉันทำไม่ได้ จากนั้นภาพก็ตัด...คุณอาเทอโร่ นั่นคืออนาคตหรือ อนาคตของผม”

“ถ้าคำตอบว่าใช่ เจ้าจะทำยังไง”

“ผมจะไม่มีวันให้มันเกิดขึ้น” เจย์ตอบทันควัน

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าอาจจะสูญเสียมากกว่าเดิม บางทีอาจจะสูญเสียแม้กระทั่งพวกเขา” อาเทอโร่ชี้เหล่าเอเทมมูก่อนจะเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงรันทดเหมือนคนเมาว่า “หรือบางทีก็อาจจะมากกว่านั้น ทั้งปีศาจอัลโมวหรือแม้แต่กายเนื้อของเจ้าก็อาจจะกลายเป็นของเจ้าเปลวไฟผู้โง่เขลาคนนั้น”

เจย์สั่นสะท้านกับคำพูดนั้น

“อนาคตไม่ใช่สิ่งที่มีเพียงหนึ่งเดียว เมื่อการกระทำของเจ้าเปลี่ยนทุกอย่างในอนาคตก็จะเปลี่ยน”

“ถ้าอย่างนั้นคุณจะทำให้ผมเห็นอนาคตทำไม”

ดวงตาของอาเทอโรห์มันมองเพียงแวบเดียวแล้วเอ่ยว่า

“การรู้แต่ทำอะไรไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าเจ็บปวดที่สุดแล้วของมนุษย์”

เจย์เฝ้าปาก

“...และทั้งที่รู้ดีว่าอนาคตคืออะไร เจ้าก็ยังคงก้าวเดินต่อไป นั่นคือบททดสอบขั้นแรกของผู้วิเศษ”

“คุณไม่ใช่ผู้วิเศษสักหน่อย ทำไมพูดเหมือนรู้ดีว่าเส้นทางนี้เป็นยังไง” เจย์เถียงอย่างดื้อดึง

อาเทอโรห์ไม่ได้โต้แย้งทันที ชายชรายกขวดปิสโกขึ้นดื่มอีกอีกใหญ่ ก่อนจะตอบว่า

“เพราะข้าสอบตกแบบทดสอบนี้น่ะสิ”

เจย์ทำตาโต ขณะที่อาเทอโรห์วาดมือไปยังความมืดอันกว้างของมาตุปิกทู

“ข้า ก็ปู่กามายุคแห่งชนเผ่า มีหน้าที่ดูแลรักษากฎมีปัญญาของอาณาจักร เผ่ามองดินแดนนี้เติบโตอย่างยิ่งใหญ่ แต่ไม่อาจทนเห็นมันล่มสลาย แต่แล้วอย่างไรเล่า ยิ่งข้าพยายามเปลี่ยนอนาคต ทุกอย่างก็ยิ่งเลวร้าย จนในที่สุดก็เหลือเพียงขุมทอง แต่ไร้ซึ่งผู้คน เจ้าว่านี่คือชัยชนะหรือเปล่า”

เจย์เฝ้าปาก

“อนาคต ไม่ว่าสิ่งใดที่เจ้าเห็นในความฝันสีเลือด มันจะเกิดขึ้นแน่นอน ไม่มีทางเปลี่ยนแปลง ไม่สามารถลดความรุนแรง มีแต่เพิ่มพูนทวี พวกเราทำได้แค่เฝ้ามองและก้าวผ่านมันไป เพราะนี่อาจเป็นความปรานีที่สุดของโลกใบนี้”

“ทำไม เรา รู้แล้วก็ต้องแก้ไขได้สิครับ”

ดวงตาของอาเทอโร่มีประกายของรอยยิ้ม

“ถ้าถามว่าทำไม คำตอบก็คงจะเป็นเพราะ ‘อนาคต’ ที่ว่านั้นมันไม่ใช่ของเจ้าอย่างไรล่ะ”

เจย์เบิกตากว้าง ขณะฟังอาเทอโร่พูดต่อว่า

“อนาคตเพียงอย่างเดียวที่โลกนี้อ่อนนุญาติให้เราแก้ไขคือ อนาคตของเรา เพราะมีแต่เราที่สามารถควบคุมชีวิตตัวเองได้ และมีเพียงเราเท่านั้นที่ต้องรับผิดชอบต่อการเลือกนั้น เจ้าคิดว่ามันยุติธรรมหรือที่เจ้าไปเปลี่ยนอนาคตของคนอื่นตามใจชอบนะ”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ และความอึดอัดอยากแก้ไขอนาคตของเจย์ก็ค่อยๆ มอดดับลง

“เจ้าก้าวเดินมาได้ครึ่งทางแล้วเล็กน้อย เส้นทางต่อจากนี้ในทางเทคนิคอาจไม่ยากไปกว่าเดิม แต่ในทางจิตใจย่อมยากขึ้นเป็นร้อยเป็นพันเท่า เพราะนี่คือเส้นทางที่มีคนเพียงน้อยนิดก้าวผ่านไปได้ และเป็นเส้นทางที่แม้คนที่เก่งกาจกว่าเจ้าเป็นร้อยเท่าก็ไม่ได้รับการการันตีว่าจะเดินไปถึง...

“...ทุกเลี้ยววินาที ทุกการเลือก ทุกลมหายใจของเจ้าจะถูกทดสอบ หากพลาดไปแม้แต่ครั้งเดียว หนทางก็จะยิ่งทอดยาวขึ้น ยิ่งทางที่ต้องเดินยาวไกลขึ้นเท่าไร บททดสอบทางจิตใจก็จะยิ่งเพิ่มพูนทวี จนในท้ายที่สุดเจ้าจะเป็นคนขอเดินออกจากเส้นทางนี้เอง...

“ทางที่ไม่อาจหวนคืนนี้โหดร้ายและโดดเดี่ยวแบบนั้น เจ้ายังอยากจะก้าวเดินไปอีกไหม”

ดวงตาของเจย์ยังคงแดงก่ำ เด็กชายไม่ร้องไห้แล้ว แต่เจย์ก็ยังคงนิ่งจนอาเทอโร่เอ่ยต่อว่า

“แต่เจ้าก็ยังโชคดีกว่าคนอื่นนั่น”

“โชคดี?”

อาเทอโรมองเจย์ แล้วมองไปที่เหล่าเอเทมู

“รู้ไหม ทำไม วิท แชมป์สัน ถึงได้เป็นผู้วิเศษอันดับหนึ่งของโลก”

เจย์ส่ายหน้า

“ไม่ใช่เพราะเขามีอายุยืนยาว เพราะมีพอมดที่อายุยืนยาวกว่าเขา และไม่ใช่เพราะเขาแข็งแกร่ง แม้ว่าเขาจะแข็งแกร่งมากจริงๆ”

เจย์พยักหน้ารับ พอมดคนหนึ่งจะต้องเก่งกาจขนาดไหนถึงทางอาณาเขตได้เท่ากับอาณาเขตของประเทศหนึ่ง และ วิท แชมป์สัน ทำได้ แถมยังคงรักษาอาณาเขตให้ปลอดภัยและรุ่งเรืองตลอดหลายร้อยปีที่ผ่านมา

“...มันเป็นเพราะเส้นทางที่เขาใช้เดินสู่การเป็นผู้วิเศษขั้นที่สุด และ เจ้า...จะสั้นกว่าเขา”

หัวใจของเจย์สั่นสะท้าน จากที่ไม่พูดเพราะกำลังเศร้าใจที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้ก็เปลี่ยนเป็นพูดไม่ออกเพราะตกใจแทน

“ทุกสิ่งบนโลกมีลำดับของมัน น่าเสียดายที่ผู้ที่ออกเดินก่อนบางครั้งก็ทำได้เป็นเพียงคนที่โยนหินถามทาง ทั้งหมดนั้นก็เพื่อให้คนที่เดินตามมาที่หลังเดินได้เร็วขึ้น สิ่งที่ดีที่สุดที่ได้เป็นอย่างดีก็คือ วิท แชมป์สัน สามารถสอนและอบรมพอมดให้ก้าวขึ้นไปเป็นพอมดอันดับหนึ่งของทุกศาสตร์ได้ในเวลาที่เร็วมากขึ้นเรื่อยๆ”

เจย์กลอกตา เพราะเขาจำได้ว่า ฮัลฟี มิวนิช ผู้ที่ได้ครอบครองเปลวไฟแห่งเนโครก่อนหน้าเขาใช้เวลาเพียงแปดเดือน หากมองว่าคนคนนี้มีพรสวรรค์ในการเรียนเวทมนตร์ก็ยิ่งต้องให้เครดิตคนสอนว่าสอนได้ถูกต้องจึงทำให้ลูกศิษย์ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็วด้วย

“น่าเสียดายที่ลูกศิษย์ของพวกเขาไม่มีใครเลือกที่จะเดินบน

เส้นทางนิจันรันดร์นี้”

“แต่ผมเลือก” เจย์เอ่ย

อาเทอไรยกมูมปากขึ้น

“ใช่ เมื่อเจ้าเลือก เจ้าก็จำเป็นต้องยอมรับสิ่งที่มาพร้อมกับการเลือกนั้นด้วย”

“ผมเลือกแล้ว คุณจะสอนผมไหม”

คำถามทะลุกลางปล้องนั้นทำให้อาเทอไรหัวเราะเสียงดังลั่นพลางชี้หน้าเด็กชาย

“เจ้ามันเด็กน้อยเจ้าเล่าห์”

เจย์ยิ้มทั้งปากทั้งดวงตา แม้จะยังมีความเศร้าหลงเหลืออยู่ในสีหน้า แต่ความมุ่งมั่นกลับมีมากกว่า

“ผมก็แค่อยากเก่งให้เร็วที่สุดเท่านั้น”

“เพื่อเปลี่ยนอนาคตทั้งนั้นหรือ”

เด็กน้อยส่ายหน้า

“แล้วจะเก่งไปเพื่ออะไร”

ดวงตาของเจย์เปล่งประกายเจิดจ้าขณะเอ่ยว่า “ผมอยากเก่งให้เร็วที่สุด มีพลังมากที่สุด...เพื่อรักษาคนที่ยังอยู่”

คำตอบนั้นทำให้อาเทอไรประหลาดใจ ชายชรามองเด็กชายอย่างไม่อยากเชื่อว่าเจย์คิดจะทำอย่างที่พูดจริงๆ

เจย์เห็นท่าทางของอาเทอไรเลยต้องย้าว่า

“จริงๆ นะครับ”

“สำหรับเด็กอย่างเจ้า นอกจากพ่อแม่แล้วยังมีคนอื่นอีกหลายคนที่ต้องปกป้อง”

เจย์เลิกคิ้วแล้วชี้เหล่าเอเทมมู

“พวกเขาไง ยังมีอัลโมว และก็พวกซาฮา”

“พวกเขาเก่งกว่าเจ้าอีก ทำไมต้องรอให้เจ้าปกป้องด้วย”

เจย์ขมวดคิ้วพร้อมกับแย้งว่า

“ขึ้นชื่อว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน ไม่เกี่ยวกับเก่งกว่าหรือเปล่า
สักหน่อย”

เพราะคำตอบนั้น อาเทอโร่ถึงกับลัดมือที่กำลังยกขวดปิสโกลงแล้ว
มองไปทางเหล่าเอเทมูที่แสดงออกทางสีหน้าอย่างชัดเจนว่าคำตอบของ
เจย์ทำพวกเขาเหนื่อยหน่ายใจ

“พวกข้าอยู่มาเป็นพันปีก็ไม่เห็นเป็นอะไร” โฟร์เทียแย้งเสียงเรียบ

“อย่างน้อยถ้าทำให้พวกเขาไม่มาวุ่นวายกับพวกนายได้ก็ดีไม่ใช่
หรือ คุณอาเทอโร่ก็บอกแล้วว่าหลังจากนี้พวกเขาจะสามารถค้นหา
พวกนายเจอ”

“แต่ก่อนหน้านั้นเขาจะต้องฆ่าเจ้าก่อน ดังนั้น ดูแลตัวเองเถอะ”
เนโรโต้บ่งชี้ชัด

เจย์ขมวดคิ้วก่อนจะคลายออก หันมาส่งยิ้มให้อาเทอโร่

“เจ้ามองข้าทำไม”

“ผมซึกเข้าใจแล้วว่าทำไมลำดับการสำเร็จศาสตร์ต้องเรียงแบบนี้”

“อะไรนะ”

การเปลี่ยนเรื่องอย่างปัจจุบันทันด่วนของเจย์ทำให้อาเทอโร่เกือบ
ตามไม่ทัน แล้วอดชื่นชมเด็กน้อยที่กำลังพูดตรงหน้าไม่ได้

“ที่ต้องเกิดในฤกษ์แห่งพวงไพร เพราะมันจะทำให้หลายอย่างง่าย
ขึ้น อย่างน้อยก็ทำให้เรียนโมนาเซียได้ทันที จะสร้างถั่วยแก้วแห่งโมนาเซีย
ได้ก็ต้องมีเปลวไฟแห่งเนโครก่อน รวมไปถึงการสร้างนาฬิกาทรายแห่ง
อะบลามีลินก็ต้องใช้เปลวไฟแห่งเนโคร การควบคุมวิญญาณก็เหมือนกัน

“...แล้วพอได้ทั้งหมดนั้นก็จำเป็นต้องมอบมันออกไป ที่นี้ก็เกิดปัญหาอีก เพราะเหล่าเอเทมมูที่รับพลังไปอาจได้รับอันตราย รวมไปถึงร่างกายของผมนี่ไวก่ลินชีวิต ยิ่งง่ายต่อการตรวจสอบ ดังนั้นจึงต้องฝึกไฮโนรุส”

เจย์จ๊อบจึงโบหน้าของอาเทอโรอย่างหมายมาด จนคนถูกมองอดหัวเราะไม่ได้

“อาณาเขตของซีเทลคืออาณาเขตเบ็ดเสร็จ เพียงแค่ผมสร้างอาณาเขตได้ ก็ปิดกั้นการรับรู้จากผู้อื่นได้ เท่านั้นทุกคนก็จะปลอดภัย ผมพูดถูกไหมครับ”

อาเทอโรตี๋มปีลโกอีกหลายอีกแล้วพยักหน้า

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้”

“ใช่!”

“แต่ไม่ใช่ทุกอาณาเขตที่ทำอย่างนั้นได้ การทำให้พอมดไม่รับรู้ถึงเหล่าเอเทมมูและตัวเจ้าซึ่งไวก่ลินชีวิต จำเป็นต้องสร้างอาณาเขตด้วยสารตัวกลางที่จำเพาะ”

เจย์ค่อยๆ ลดมือที่ชูขึ้นอย่างดีใจลง

“แล้วต้องเป็นสารตัวกลางอะไรหรือครับ”

“ต้องการสร้างอาณาเขตแห่งชีวิตก็ย่อมต้องใช้หลักฐานของการมีชีวิต”

“หลักฐานของการมีชีวิต หรือว่า...”

อาเทอโรพยักหน้าพลางตอบว่า “เลือด”

“แต่...”

วู้! วิด!

เจย์หันขวับไปทางต้นเสียง ซึ่งเป็นทิศทางที่อาเทอโรชี้ว่านั่นคือ

ที่ตั้งของเมืองวิลกาบัมบา ทันใดนั้นความมืดมิดก็ถูกแทนที่ด้วยโคมไฟแดง
ที่ระบิดขึ้น

ตุ้ม!

แม้จะเกิดการระเบิดเพียงครั้งเดียวและทุกอย่างก็กลับสู่ความเงียบ
จัน แต่ท้องฟ้าตรงบริเวณนั้นก็ยังย้อมด้วยสีแดงฉานราวกับเลือด เจย์
มองสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วหันมามองอาเทอโร่ ซีเทลแห่งภูเขาโบราณยังคงยก
ขูดปิลโกขึ้นจิบอย่างสบายอารมณ์

“เอ่อ...”

“ในเมื่อมันเป็นฐานที่มั่นสุดท้าย ย่อมไม่อาจพบโดยง่าย เอาละ
เจย์ สักอึด หากเจ้าอยากได้สารตัวกลางของข้า ข้าก็จะให้”

“จริงหรือครับ แต่กิติมบอกว่า สารตัวกลางของศาสตร์ไฮโนรูอุส
ไม่สามารถใช้ซ้ำได้อีก หรือว่า...” เจย์หยุดพูดสิ่งที่คิด เพราะคงเสียมารยาท
ที่จะพูดเรื่องความตายของคนอื่น

อาเทอโร่ยกมูมปากขึ้น

“ก็อย่างนั้นแหละ”

“ครับ?”

“ข้า...”

อาเทอโร่เงยหน้ามองดวงดาวบนท้องฟ้า มูมปากที่ยึดอยู่แล้วยัง
ฉีกยิ้มกว้าง

“...กำลังจะตาย”

3

เจตจำนง

‘ทำไมสารตัวกลางของไฮโนรุสถึงใช้ซ้ำกันไม่ได้ละ’

หลายเดือนก่อนเจย์เคยถามคำถามนี้กับคาร์เนจ ที่จริงตอนถามเขาคาดหวังคำตอบที่ดูเป็นวิชาการหน่อย แต่คาร์เนจกลับตอบด้วยคำตอบที่แสนธรรมดาว่า

‘เพื่อสร้างอาณาเขตที่เป็นของตัวเองอย่างเบ็ดเสร็จ จะยอมให้คนอื่นมาใช้ร่วมได้ยังไง’

แม้จะเป็นคำตอบที่ดูกำปั้นทุบดินไปหน่อย แต่เจย์ก็เห็นด้วย

ปัญหาคือการหาสารตัวกลางที่ทั้งทรงอำนาจและไม่มีวันหมดสิ้น แล้วยังไม่มีเจ้าของเป็นเรื่องยาก ที่สำคัญ สารตัวกลางนี้ยังแตกต่างจากสารตั้งต้นตัวที่สองในศาสตร์อะบลามีลินที่มีความจำเพาะและเกี่ยวข้องกับตัวผู้ฝึกมากกว่า แต่คุณสมบัติกลับยืดหยุ่นกว่า

ข่าวดีที่หนึ่ง ตอนนี้เขาพบสารตัวกลางที่เหมาะสมกับเขาแล้ว

เพียงแต่ว่ามันมีเจ้าของแล้ว ส่วนข่าวดีที่สอง...คนคนนั้นกำลังจะตาย

‘มันใช่เรื่องน่าดีใจที่ไหน’

‘เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาพูดเล่นนะครับ’ เจย์เอ่ยเสียงขี้น

‘ก็ไม่ได้พูดเล่นนะ’ อาเทอโร่เอ่ย

‘แต่คุณคือซีเทลที่สำเร็จศาสตร์โอโนรุอุสนะครับ จะตายง่ายๆ ได้
ยังงั้น’

‘ทราบใดที่ไม่ได้เป็นผู้พิเศษก็ตายได้ทั้งนั้นแหละ ก็พวกเรายังเป็น
พอมดอยู่นี่นา’

เจย์ขมวดคิ้ว เท่าที่เขารู้ พอมดที่เดินไปยังจุดสูงสุด อายุขัยของ
พวกเขาก็แทบจะเรียกได้ว่าเป็นนิรันดร์ ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่เป็นอมตะ
เพราะแม้จะชำระล้างของเสียเวทมนตร์บ่อยแค่ไหน ก็ยังมีกากเวทมนตร์
ตกค้างอยู่ดี ดังนั้นในวันใดวันหนึ่งความตายย่อมมาถึง

‘แต่ว่าเขาก็น่าจะมีอายุยืนยาวมากๆ นี่นา หรือว่า...เขาสำเร็จ
ศาสตร์เวทมนตร์มากกว่าหนึ่งศาสตร์หรอกิติม’

‘เขาคลายบาติยานี่สำเร็จเวทมนตร์ดำทั้งสามศาสตร์ แต่กลับกัน
คือ เขาสำเร็จเวทมนตร์ขาว เป็นไวต์เมจิกลิสต์ที่ก้าวไปถึงจุดสูงสุด
อย่างแท้จริง’

เด็กชายตาโต เวทมนตร์ขาวแตกต่างจากเวทมนตร์ดำ เพราะต้อง
ฝึกและเรียนรู้อย่างจะหาผู้แนะนำได้ แต่ก็ไม่ง่ายที่จะหาได้ครบทั้งสาม
ศาสตร์ ขนาดเขาเองถ้าไม่มีคาร์เนจกับพวกกิติมก็ไม่ว่าจะทำสำเร็จไหม
ดังนั้นในประวัติศาสตร์เวทมนตร์อันยาวนานจึงพบผู้ที่ก้าวไปถึงจุดสูงสุด
ทั้งสามศาสตร์ในเวทมนตร์ขาวน้อยกว่าสำเร็จเวทมนตร์ดำมาก

‘แต่คนคนนี้นักลับทำได้’

‘ทำได้แล้วยังงั้น ลำดับผิดก็เสียของแล้ว’

‘ก็จริง ท่านบาติสตาก็เป็นเหมือนกัน’

“ร่างกายของคุณจะไม่ไหวแล้วหรือครับ” เจย์ถาม

อาเทอโรลจะสายตาจากท้องฟ้ามาสบตาเด็กชาย

“ตามนั้น”

“เพราะอย่างนั้นถึงจะมอบสารตัวกลางนี้ให้ผมมันหรือครับ”

“มันก็ต้องดูว่าเจ้าสามารถรับมันไปได้หรือเปล่า”

เจย์มองคนพูดอย่างไม่เข้าใจ ขณะเดียวกันก็นึกถึงเทพีบาสดอตที่เพิ่งรับสารตัวกลางที่เคยเป็นของคนอื่นมาก่อน

‘กิติม การรับสารตัวกลางจากคนอื่นคือต้องรับหลังจากเจ้าของเดิมตายก่อนหรือเปล่า’

‘ส่วนใหญ่ก็เป็นอย่างนั้น แต่ก็ไม่ได้ง่ายขนาดแค่นี้ไปถึงแล้วได้รับมาหรือก ส่วนใหญ่สารตัวกลางที่เคยเป็นของคนอื่นมาก่อน ผู้สืบทอดจะต้องผ่านการทดสอบความเหมาะสม ดังนั้นซีเทลส่วนใหญ่จึงเลือกที่จะหาสารตัวกลางที่ไม่เคยมีใครเป็นเจ้าของมาก่อนมากกว่า’

‘แต่พวกเขา ก็อาจจะไม่ได้ครอบครองสารตัวกลางที่เหมาะสมกับตัวเองที่สุดนี่’

‘แล้วยังไง อยากได้ของก็ต้องจ่าย จ่ายไม่ได้ก็ไปหาซื้ออย่างอื่น’

‘ก็จริง’

“เจ้าเข้าใจคำว่า ‘สารตัวกลาง’ ดีแค่ไหน”

เจย์กะพริบตาเพื่อตีสติกลับมาหาคู่สนทนา แล้วตอบด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจว่า “เอ่อ มันคือสิ่งที่เรานำมาใช้ในการกางอาณาเขต...เอ่อ เหมือนแหล่งพลังงาน ไซ้ไหมครับ”

“นั่นเป็นคำจำกัดความแบบกว้างเท่านั้น จริงๆ แล้ว สารตัวกลางมีความสำคัญในศาสตร์ไฮโนรุสในฐานะ...เทพเจ้า”

“ครับ?”

“เจ้าคงรู้แล้วว่าหากไม่นับการศึกษาศมุนไพโรซึ่งเป็นความโอบอ้อมอารีของทีสปีริต จนทำให้ศาสตร์อัลฮาดิมเป็นศาสตร์ที่ใครๆ ก็เรียนได้ มีเพียงอะบลามีลีนกับโฮโนรุสเท่านั้นที่คนธรรมดาฝึกฝนได้”

เจย์พยักหน้า

“แต่ทั้งสองศาสตร์แตกต่างกัน”

เจย์เอียงคอ “แตกต่างกันยังไงครับ”

“อะบลามีลีนเป็นศาสตร์ของคนขยัน ส่วนโฮโนรุส...เป็นศาสตร์ของคนขี้เกียจ”

เด็กชายเกือบหลุดหัวเราะ แต่ก็ต้องกลั้นไว้เพราะต้องรวบรวมสมาธิเพื่อฟังการสอนครั้งแรกของอาเทอไร

“แม้อะบลามีลีนจะซับซ้อน แต่ก็เหมือนจักรวรรดิของพวกเรา มันเป็นความซับซ้อนที่เป็นระเบียบ ขอเพียงเป็นคนมีความมานะ หรืออย่างน้อยก็เป็นคนที่ชอบความท้าทาย ทุกคนล้วนฝึกได้ ผิดกับโฮโนรุส ซึ่งเป็นศาสตร์ที่เกือบจะเรียกได้ว่า ไม่ต้องการอะไรเลย ไม่มีเหตุผล ไม่มีหลักการ มันเรียบง่ายและตรงไปตรงมา ขณะเดียวกันก็ต้องการ ‘พรสวรรค์’ ยิ่งกว่าศาสตร์เวทมนตร์ใดๆ”

“พรสวรรค์หรือครับ พรสวรรค์แบบไหน” เจย์ถามอย่างเป็นกังวลว่าหากศาสตร์เวทมนตร์ต้องการพรสวรรค์อย่างเช่นต้องเกิดในฤกษ์ที่เหมาะสม เขาก็คงหมดสิทธิ์แล้ว

“ไม่ใช่ฤกษ์เกิดหรอก”

เจย์ยิ้มแห้งให้คำพูดดักคอ

“แม้ในโลกนี้จะพูดว่าเด็กที่ได้รับพรแห่งโฮโนเรียสจะมีภาษีดีกว่าเด็กคนอื่น แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เรียกว่า ‘พรสวรรค์’ ที่ผู้ฝึกศาสตร์โฮโนรุส

ต้องมีพรอก”

‘พรแห่งโฮโนเรียส?’

‘เด็กที่เกิดมาพร้อมกับกระดูกที่สลักอักษรที่บัน แม้จะไม่เกี่ยวกับพรสวรรค์อย่างที่เจ้านี่พูดก็จริง แต่การมีอักษรที่บันสลักอยู่ที่กระดูกก็ทำให้พวกเขามีสารตัวกลางเป็นของตัวเองตั้งแต่ถือกำเนิด และเป็นสารตัวกลางเดียวที่มีคนใช้ซ้ำได้ ซึ่งข้อนี้มีแค่พวกเขาที่เป็นผู้ได้รับพรแห่งโฮโนเรียสเท่านั้น’

‘สารตัวกลางเพียงหนึ่งเดียวที่ใช้ซ้ำได้?’

‘มันคือ วิญญาณของพวกเข เพราะยังใญ่วิญญาณของคนแต่ละคนก็ไม่ซ้ำกันอยู่แล้ว ขอเพียงพวกเขาฝึกฝนและทำให้วิญญาณของพวกเข แข็งแกร่ง อาณาเขตของพวกเขาก็จะแข็งแกร่งไปด้วย นอกจากนี้เด็กที่ได้รับพรแห่งโฮโนเรียสก็เป็นซีเทิลเพียงหนึ่งเดียวในโลกที่มีสารตัวกลางได้สองตัว’

‘สุดยอดเลย’

‘แต่ก็ต้องดูว่าพวกเขาจะผ่านการทดสอบของสารตัวกลางตัวที่สองได้หรือเปล่าด้วยนะ เพราะสารตัวกลางตัวแรกพวกเขาได้มันโดยไม่ต้องทดสอบ’

‘อย่างว่าละนะ ของฟรีไม่มีในโลกจริงๆ’ เจย์คิด ก่อนจะถามอาเทอโร่ว่า “แล้วพรสวรรค์ที่ว่าคืออะไรครับ”

“ทักษะในการจัดเตรียมสถานที่นุชาญ์ญ”

“หา!”

มุมปากของอาเทอโร่ยกขึ้นอย่างขบขัน

“ถ้าพูดถึงเทพเจ้า ก็ต้องพูดถึงการสักการะอยู่แล้ว”

“สักการะกับนุชาญ์ญไม่เหมือนกันนะครับ”

“ตั้งของเช่น กราบไหว้ สวดอ้อนวอน ไม่เหมือนตรงไหน”

เจย์ได้ยินอย่างนั้นก็สนใจ ขณะที่อาเทอโร่พูดต่อว่า

“อาณาเขตของซีเทลคือสถานที่ประกอบพิธี ซีเทลมีหน้าที่กำหนดสถานที่ในการทำพิธีที่เหมาะสม และใช้ดวงจิตเป็นเครื่องสังเวย เมื่อทุกอย่างพร้อม ‘เทพเจ้า’ หรือ ‘สารตัวกลาง’ ก็จะแสดงแสนยานุภาพนี่คือ...โฮโนรุส”

“ผมเคยอ่านกฎในการทางอาณาเขตของโฮโนรุสมา พวกเขาบอกว่า...” เจย์ยกนิ้วนับเงื่อนไขในการทางอาณาเขตตามที่เขาอ่านมาพร้อมกับเอ่ยต่อ

“หนึ่ง ต้องกำหนดพื้นที่ให้ชัดเจนด้วยอักษรที่บัน สอง ผู้ใช้จะต้องรักษาพรหมจรรย์ และสาม ขณะที่ใช้จะต้องมีสติสัมปชัญญะ”

“แค่นั้นหรอ”

เจย์ก้มมองนิ้วสามนิ้วของตัวเองอย่างครุ่นคิดแล้วพยักหน้า

“ครับ มีสามข้อ”

“ไม่ มันมีข้อที่สี่”

“สี่หรอครับ แต่ว่า...”

“ถ้าจะใช้ตอนไม่มีสติสัมปชัญญะ อย่างน้อยก็ต้องอยู่ในร่างวิญญาณ”

เจย์มองมือของอาเทอโร่ที่ทำเครื่องหมายของเลขสี่อย่างจุนงง ในทุกศาสตร์เวทมนตร์มีเวทมนตร์ไม่มากที่อนุญาตให้ใช้ในร่างกาย แม้กระทั่งเนโครแมนซีเอง ถ้าไม่ใช่สถานการณ์พิเศษก็ยังต้องใช้ในตอนที่อยู่ในกายหยาบ

เจย์ได้เรียนรู้การใช้เวทมนตร์ในร่างกายกับกิดิมมาก่อน จึงรู้ถึงความแตกต่างว่าเวลาที่อยู่ในร่างวิญญาณพลังจะลดลง และมี

เวทมนตร์บางอย่างที่ใช้ไม่ได้เลย ยกตัวอย่างเช่นเขาเชื่อมต่อกำลังกับ
อัลไมวไม่ได้ในร่างวิญญาณ หรืออย่างการสร้างนาฬิกาทรายแห่งอะบลา-
มีลินก็ไม่สามารถสร้างตอนเขาอยู่ในร่างวิญญาณ

ไฮโนรุสเป็นศาสตร์แห่งการทางอาณาเขต นั้นหมายความว่า
เวทมนตร์หลักของไฮโนรุสจำเป็นต้องใช้พลังทั้งหมดของพอมดคนนั้น
การสร้างอาณาเขตและรักษาไว้ตอนอยู่ในร่างวิญญาณจึงไม่น่าเป็นไปได้

“ขึ้นชื่อว่าอาณาเขต เจ้าสามารถทางๆ หยุดๆ ได้จั้นหรือ”

เจย์ส่ายหน้า

“แล้วคนคนหนึ่งจะสามารถไม่หลับไม่นอนทางอาณาเขตได้นาน
แค่ไหนกัน”

“เอ่อ...ก็จริงครับ บางที่อาจต้องเปลี่ยนกะ อย่างน้อยมีสองคนก็
ยังดี”

“หึๆ น่าเสียดาย ซีเทลไม่ใช่พอมดที่ชอบทำงานกลุ่มเสียด้วย”

‘ข้อนั้นเถียงไม่ได้เลยแฮะ’ เจย์ตอบรับในใจ

“เมื่อพูดถึงอาณาเขตย่อมต้องไร้ช่องโหว่ แต่ซีเทลก็คือมนุษย์
ใครกันจะไม่หลับไม่นอนได้เป็นปีๆ แต่จะให้เกิดช่องโหว่ในการป้องกันก็
ไม่ได้ ดังนั้นกฎการทางอาณาเขตของไฮโนรุสจึงมีสี่ข้อ”

เจย์ขมวดคิ้วพลางคิดทบทวนศาสตร์เวทมนตร์ที่เรียนมาทั้งหมด

อัลฮาคิม เป็นเวทมนตร์สายสนับสนุน เวทมนตร์ส่วนใหญ่
เกี่ยวข้องกับองค์ความรู้และสามารถหาคนอื่นทำแทนได้ ดังนั้นมีหรือไม่มี
ร่างกายก็ไม่แตกต่างกัน

โมนาเซีย จำเป็นต้องเข้าใจตราประทับและพิธีกรรมอัญเชิญ แม้
แต่ตัวเขาที่ครอบครองปีศาจอัลไมวก็ยังคงเชื่อมต่อกับอัลไมว ซึ่งกว่า
เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของการวาดตราประทับในพิธีกรรมอัญเชิญจำเป็นต้อง

ใช้เลือดของผู้อัญเชิญ จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะใช้โมนาเซียในร่างวิญญาณ

เนโครแมนซี มีเวทมนตร์บางบทที่ใช้ขณะอยู่ในร่างวิญญาณได้ แต่เวทมนตร์หลักก็ยังคงต้องใช้ตอนอยู่ในกายเนื้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การควบคุมเปลวไฟวิญญาณ พอฝึกควบคุมไปถึงเปลวไฟสีน้ำเงิน ร่างวิญญาณก็แทบจะทนไม่ไหวแล้ว

“หรือว่ากฎข้อที่สี่จะใช้ได้แต่กับคนที่ได้ครอบครองสารตัวกลาง อย่างสมบูรณ์แล้วครับ”

“ถูกต้อง”

“สิทธิพิเศษของคนที่กำลังไปถึงจุดสูงสุดสินะครับ”

“นั่นคือช่องว่างระหว่างคนที่เกือบจะได้ไปยืนอยู่บนจุดสูงสุดกับ คนที่ยืนอยู่แล้ว”

“จริงของคุณ ถึงอย่างนั้นซีเทลคนนั้นก็ต้องการถอดร่างวิญญาณ ซึ่งเป็นศาสตร์เนโครแมนซีซะใหม่ครับ”

“ความจริงมันไม่ได้ยากขนาดนั้น หลักการถอดร่างวิญญาณพอมด ทุกคนก็ทำได้ เพียงแต่ถอดออกมาแล้วทำอะไรอีกเรื่อง ในโลกนั้นนอกจาก ซีเทลก็ยังมีพวกที่ฝึกกลดราบกที่เวลาใช้รู้นางตัวก็ต้องอยู่ในร่าง วิญญาณเหมือนกัน”

“กลดราบกเหวอครับ ไม่มีทาง ศาสตร์นี้จะรู้ไว้เป็นเกณฑ์ข้อแรก เลยด้วยซ้ำว่า ผู้ใช้ต้องเป็นมนุษย์”

ดวงตาอาทอโรทอประกายแฉะยิ้ม

“เอาไว้เจ้าเรียนถึงศาสตร์นี้เมื่อไร เจ้าก็จะรู้เอง สำหรับกฎข้อ สุดท้ายนี้ แม้ว่าจะไปยืนอยู่บนจุดสูงสุดแล้วก็ยังต้องมีการเรียนรู้ลึกในส่วนสารตัวกลางแต่ละตัวอีก กว่าจะสามารถสร้างอาณาเขตที่มีคุณภาพ พอๆ กับตอนที่อยู่ในกายหยาบก็ต้องผ่านบททดสอบพอสมควร สำหรับ

พอมดยุคใหม่ที่เริ่มอยู่กันเป็นสังคม พวกเขาไม่จำเป็นต้องพยายามทำ
ทุกอย่างคนเดียวแล้ว ก็พอจะลืมๆ กฎข้อนี้ไปได้ละนะ”

คนฟังถึงกับยิ้มจี๊ดกับคำแตกต้นนั้น

“พูดอย่างนี้ก็ว่าพวกเขาตรงๆ ไปเลยว่าากน่าจะดีกว่า กิติม อยู่ๆ
ฉันทักเริ่มเข้าใจแล้วว่า ทำไมพอมดส่วนใหญ่ไม่ชอบซีเทล์”

“ทำไม”

“พวกเขาดูกวนประสาท”

“ซ้ำว่าการที่พวกเขารู้สึกร่นรมย์กับการนั่งมองคนพยายามฝ่าเขต
แดนของเขา นั้นไม่เรียกกวนประสาท แต่กวน...” กิติมขยับเท้าแทนคำพูด
เจย์เลยหลุดยิ้มก่อนจะรีบหุบยิ้มเมื่อได้ยินอาเทอโร่พูดว่า

“กลับมาที่ ‘เทพเจ้า’ ฐิใหม่ แม้จะมีเทพเจ้าอยู่บนโลกนี้มากมาย
แต่เราต้องบูชาเทพเจ้าองค์ไหน นั่นเป็นคำถามสำคัญ”

“จริงด้วย ทำไมคุณถึงรู้ว่าสารตัวกลางของผมควรจะเป็นเลือด”

“ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเจตจำนงของเจ้า”

“เจตจำนง...มันคืออะไรครับ”

อาเทอโร่กระดกขวดปิสโกขึ้นดื่มพลางมองไปยังท้องฟ้าอันแว้งว้าง
“ผู้ต้องการอำนาจ แต่หากได้มาโดยไม่รู้ว่าได้มาเพื่ออะไร นั่น
คือไร้เจตจำนง บนหนทางอันมืดมิด สิ่งเดียวที่ทำให้คนยังเดินไปอย่างถูก
ทิศทางก็คือเจตจำนงที่ชัดเจน ไฮโนรุสคือศาสตร์แห่งพลังของจิตใจ ยิ่ง
มีความเชื่อมั่นมากเท่าใด พลังนั้นก็ยิ่งแข็งแกร่ง”

เจย์คิดตามที่อาเทอโร่พูด และสิ่งที่ชัดเจนในสมองของเขาคือภาพ
ภาพหนึ่ง

“ผมเห็น”

“เห็น?” อาเทอโร่เลิกคิ้วพลางหันมามองเจย์อย่างถามไถ่

เจย์จึงพูดต่อว่า

“ในความฝันสี่เลือดของผม ผมเห็นหลายสิ่งหลายอย่าง ทั้งความเจ็บปวด ทั้งการลาจากและ...” เด็กชายเหลือบมองกองไฟ “...รอยยิ้มคุณเรียกสิ่งเหล่านั้นว่าอนาคต หมายความว่ามันจะเกิดขึ้นจริงๆ ใช่ไหมครับ”

“ขึ้นอยู่กับทางเลือกของเจ้า”

เจย์หลับตาลงแล้วลืมตาขึ้น

“ผมเข้าใจ ทุกรอยยิ้มมีสิ่งที่จะต้องแลกมา คุณบอกว่าถ้าผมพยายามเปลี่ยนอนาคต ผมอาจจะสูญเสียมากกว่าเดิม แล้วถ้าผมไม่เปลี่ยนมัน คุณจะมีการันตีได้ไหมว่าทุกสิ่งจะเกิดตามที่ผมเห็น”

มุมปากของอาเทอโรยกขึ้น

“ความฝันสี่เลือดเป็นเพียงชื่อเรียกที่ซ้ำๆกัน แท้จริงแล้วมันคืออาณาเขตของซีเทิลประเภทหนึ่ง หากเจ้าเคยอ่านประโยชน์ของศาสตร์นี้ เจ้าคงรู้ว่ามันมีเพียงโฮโนรุสเท่านั้นที่พาผู้คนไปยังอดีตและอนาคตได้”

“ครับ แต่มันถูกจำกัดว่าจะต้องเป็นสถานที่ทำพิธีเท่านั้น”

“แต่หากเจ้าเป็นผู้ได้รับพรแห่งโฮโนเรียส หนึ่งในพลังสูงสุดของผู้ครอบครองอาณาเขตวิญญาณก็คือ ความฝันสี่เลือด เมื่อจำกัดการสร้างอาณาเขตในสถานที่จำเพาะ จะสามารถนำคนในอาณาเขตไปยังอดีตหรืออนาคตได้สูงสุดสิบปี”

“ตอนนั้นผมอายุสิบสองปี สี่เดือน กับอีกสิบเก้า...ไม่สิ วันนี้เข้าสู่วันใหม่แล้วก็ต้องยี่สิบวัน วันนี้เป็นวันที่ยี่สิบสอง มิถุนายน ปีสองพันแปด อีกสิบปีก็คือปีสองพันสิบแปด หากภาพนั้นเกิดขึ้นจริง ผมก็ทำได้เพียงต้องเก่งขึ้นเท่านั้น”

อาเทอโรมองเจย์อย่างสนใจ

“เพื่ออะไร”

มือเล็กของเจย์กำแน่น

“เพื่อปกป้องครอบครัวของผม เพื่อให้อนาคตหลังจากนั้นไม่มีอันตรายอะไรมาทำร้ายพวกเราได้”

“แม้ว่าจะต้องผ่านความเจ็บปวดมากมายนั่นแหละ”

เจย์เฝ้มปาก ดวงตาที่เริ่มหายแดงจากการร้องไห้หนักเริ่มแดงอีกครั้ง

“อืม”

“แม้ว่าจะต้องมองดูครอบครัวในตอนนี้อย่างไรก็ตาม”

เจย์สูดจมูกพุดพิดเพื่อข่มใจไม่ให้ตัวเองร้องไห้

“ผมไม่รู้ว่าตัวเองจะทนได้ไหม แต่ผมเชื่ออย่างหนึ่งว่าต่อไปไม่รู้อนาคต ผมก็ต้องปกป้องพวกเขาเต็มที่แน่ๆ หากทำเต็มที่ขนาดนั้นแล้วยังสูญเสียพวกเขา...ก็อาจเป็นไปได้ว่า สถานการณ์ตอนนั้นเกินมือจริง ๆ หรือบางทีสิ่งที่เกิดขึ้นตอนนั้นอาจเป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้วก็เป็นได้”

“เจ้าไม่คิดว่าข้าจะโกหกบ้างเหรอ สิ่งที่เจ้าเห็นอาจเป็นแค่บททดสอบทางจิตใจก็ได้”

เจย์สบตาคนพูดแล้วนิ่งไปหลายวินาทีก่อนจะตอบว่า

“ไม่หรอกครับ”

“เชื่อใจข้าขนาดนั้นเลย?”

เจย์ส่ายหน้า

“แล้วเพราะอะไร”

“เพราะต่อไปให้คุณสร้างภาพมายาเก่งแค่ไหน คุณก็คงไม่รู้ว่า จะสร้างภาพมายาของขั้นตอนการเป็นผู้วิเศษยัง”

อาเทอโร่หัวเราะ ขณะที่เจย์มองซีเทิลตรงหน้าอย่างรู้สึกผิด เพราะเหมือนเขาเอาความล้มเหลวของคนอื่นมาตีแผ่ด้วยคำพูดเมื่อ

“ขอโทษครับ”

“ไม่มีอะไรน่าขอโทษ เป็นข้าที่ถามเจ้า แล้วเจ้าก็ตอบตามความจริงเท่านั้น ไซ่ สิ่งที่เราเห็นไม่ใช่แค่ภาพมายา ทุกเหตุการณ์จะเกิดขึ้นจริง เพราะฉะนั้นจงเตรียมตัวให้พร้อม เจย์ สก็อต หากเจ้าคิดจะเดินบนเส้นทางนี้ต่อ เจ้าก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงมันได้”

“ต่อให้ผมอยากหนีตอนนี้ก็คงหนีไม่พ้นแล้วครับ” เด็กชายเอ่ยติดตลก

“หึๆ นั่นก็ใช่ มีแต่ต้องก้าวต่อไปอย่างอดทนเท่านั้น”

“เจตจำนงของผมคือ ต้องการปกป้องทุกคน มันหนักแน่นเพียงพอไหมครับ”

“หากพูดให้ชัดก็คือ เจ้าต้องการทำให้สิ่งที่มีตัวตนไร้ตัวตน และทำให้สิ่งไร้ตัวตนมีตัวตน พุดง่าย ๆ ก็คือ...การอำพราง”

เจย์พยักหน้าเห็นด้วยกับคำจำกัดความใหม่ของสิ่งที่เขาต้องการจากอาณาจักรเฮโนรุซของเขา

“ได้สิ”

“นอกจากเลือดแล้วมีอย่างอื่นไหมครับ”

อาเทอโรนิ่งไป ก่อนจะตอบว่า

“ถ้าเป็นการอำพรางธรรมดาก็มีหลายตัว แต่เพราะเงื่อนไขการทำให้สิ่งไร้ตัวตนมีตัวตน หรือพุดง่าย ๆ ก็คือ ทำให้เจ้าที่ไร้ซึ่งกลิ่นชีวิตกลับมามีกลิ่นอายเหมือนมนุษย์ทั่วไป จึงเหลือตัวเลือกแค่สองอย่าง...”

ดวงตาของเจย์จับจ้องผู้พูด หากเป็นไปได้ เขาอยากหาทางให้คนตรงหน้ามีชีวิตอยู่ต่อไปมากกว่าดีใจที่จะเป็นผู้สืบทอดของอาเทอโรโร่ แต่คำตอบของอีกฝ่ายทำให้เจย์นิ่งงันไป

“หนึ่ง คือ เลือด และสอง...คือ อากาศ...”